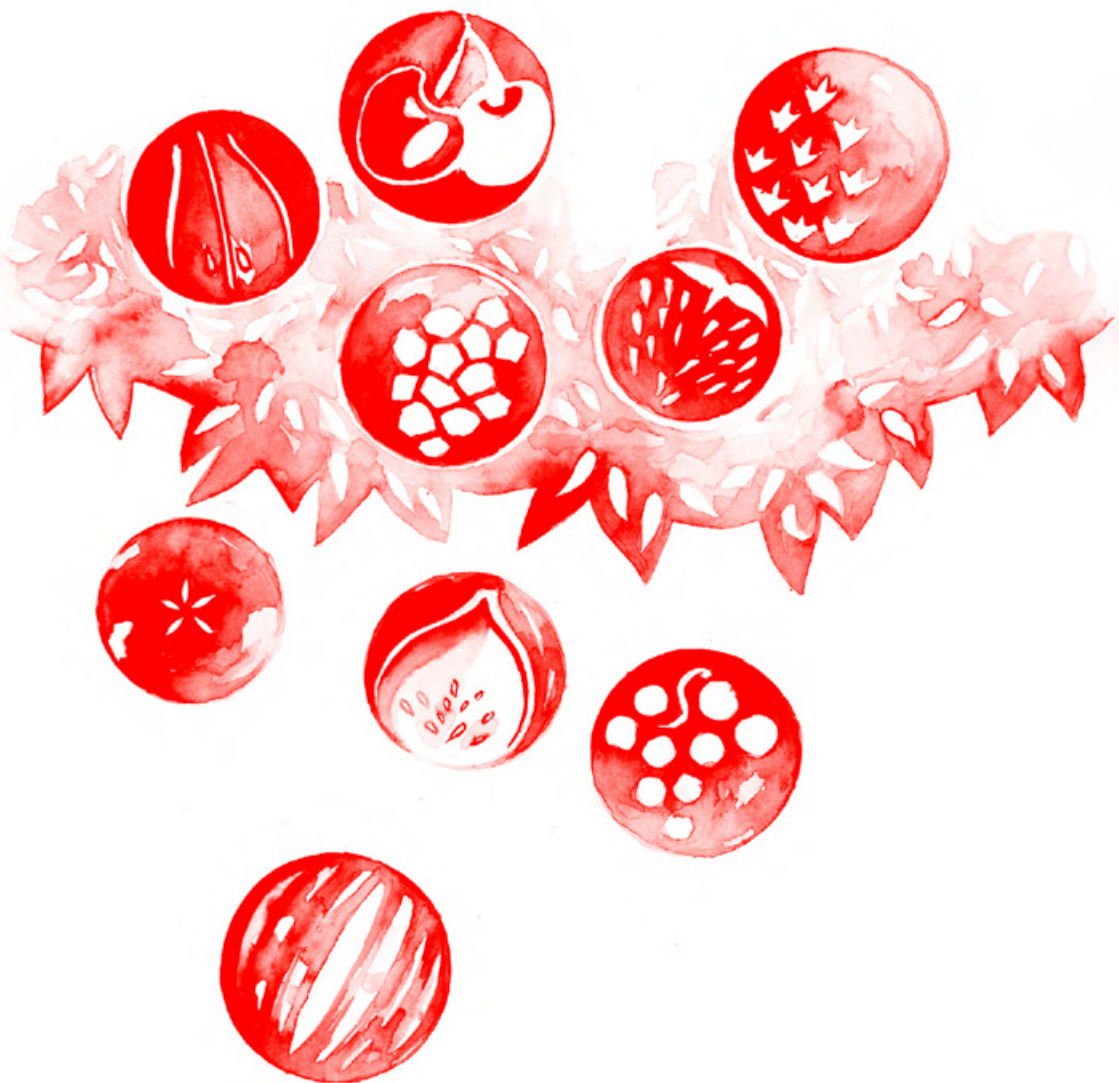

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2019 / 1

ÚVODNÍK

Jubilejní dvacátý ročník je za námi a plynule přecházíme do dalšího. Jenže to se snadno řekne, ale hůř napíše. Vždyť snad všechno, co lze od časopisu tohoto typu očekávat, už tu bylo. Věnovali jsme se Desateru, vyznání víry i Ježíšovým podoběnstvím. Společně jsme probrali biblické kameny, stromy i zvířata. Máme za sebou dokonce i tak okrajové téma, jako jsou biblické číslice. Zbývají nám možná ještě biblické míry, váhy a peníze ...

Ale naštěstí nás jedna z členek redakční rady přivedla zpátky k duchovním tématům. Ovoce Ducha svatého. Jenže těch zná apoštol jen devět a nás čeká deset čísel. Ale nějak to podělíme.

Takže se můžete těšit na sladké a šťavnaté ovoce Ducha svatého, což by určitě chtělo i barevnou obálku, a možná bychom mohli tiskárnu požádat, aby každé číslo navoněla příslušnou vůní. Jenže jak voní láska nebo trpělivost?

Ještě jednu novou řadu jsme pro vás připravili. Postupně chceme otiskovat úryvky z pozoruhodného textu papeže Františka, který vyšel v minulém roce. Narazil jsem na něj, když jsem připravoval kázání, v němž byla řeč o svatosti. A protože dnes už člověk nehledá jen v knihovně, ale také v Googlu, vyskočil mi tento text sice v latině a pak v angličtině - ale i strojový překlad byl natolik zajímavý a lidský, že jsem se po něm dále pídil. Předkládáme vám ho nyní v překladu Milana Glassera.

Bude zajímavé sledovat argumentaci katolického teologa, který nás zve k radosti a svatosti a má přitom na mysli docela obyčejný způsob života, který je dosažitelný pro každého, kdo se s Boží pomocí osvobodí od svého sobectví a strachu, že bude druhým pro smích. Papežská exhortace má kromě úvodu pět kapitol, které jsou rozčleněny do 177 odstavců. Postupně z nich vybereme takové, které nás nejvíce zaujaly.

Další články nového ročníku budou obligatorní. Bylo a bude, žili a žijí mezi námi, přečetli jsme, viděli jsme, slyšeli jsme. Mrzí nás, že nejspíš nebude pokračovat rubrika o našich presbyterech. Presbyteři by byli, ale nechtějí nám na naše otázky odpovědět a představit se. To víte, evangelická skromnost. Ale nevzdáme to a třeba se ještě někdo ozve.

Děkujeme všem, kteří náš časopis podporují sponzorským předplatným. Roční schodek dělá asi 15 tisíc Kč. Ale díky našemu časopisu vzniká de facto jakási kronika toho, co se v našich sborech, církvi a společnosti děje. Svázané ročníky (většinu z nich najdete i na internetových stránkách sboru Brno I) tak vydávají svědectví, o čem jsme přemýšleli, jakým otázkám jsme čelili, z čeho jsme měli radost a co nás zaujalo.

za redakční radu Jiří Gruber

Adventní nešpory v Červeném kostele

První neděli adventní se v Červeném kostele konaly tradiční hudební nešpory. Adventní a vánoční písně a koledy tentokrát zazněly v podání národopisného souboru Brněnský Valášek. Dobrovolné vstupné bylo věnováno brněnskému středisku Diakonie ČCE.

foto Ben Skála

K blížícím se stým narozeninám

V neděli 9. prosince 2018 jsme se ve sboru Brno I sešli k bohoslužbám v Červeném kostele v hojném počtu. Dle předem projednané domluvy byl v kostele přítomen i bratr farář Jan Pokorný, a tak jsme měli příležitost mu při bohoslužbách osobně popřát k jeho mimořádnému životnímu jubileu spojenému s datem 18. 12. 1918, které je dnem jeho narození.

Bohoslužby vedla a kázala sestra farářka Jana Hofmanová. Po sborových ohlášeních oslovil bratra faráře nejprve za sbor Brno I kurátor sboru Václav Matoulek a poté za brněnský seniorát a synod ČCE bratr senior a předseda synodu Jiří Gruber. Po předání květinových a jiných pozorností bratr farář Jan Pokorný všem srdečně poděkoval a celému shromáždění zvučným kazatelským hlasem přednesl povzbudivý pozdrav s poděkováním za, jeho slovy: „pozornost, které se mi dostalo“. Po skončení bohoslužeb účastníci shromáždění setrvali v kostele ještě dlouhou dobu, aby využili možnosti panu faráři osobně popřát.

Celé bohoslužebné shromáždění mělo důstojnou, slavnostní až emotivní atmosféru prodchnutou vděčností za milost, které se našemu sboru Brno I dostalo v osobě dlouholetého pastýře sboru. Snad se nám ji podaří alespoň náznakem přiblížit přepisem všech tří výše naznačených proslovů.

Za sbor Brno I kurátor Václav Matoulek

Po mnoho let si vždy ke konci adventu připomínáme narozeniny bratra faráře Jana Pokorného. Letošní mimořádné životní jubileum napovídá, že takových krátkých zastavení nad jeho věkem již bylo opravdu hodně, takže bychom si snad mohli dovolit označit tuto dnešní chvíli za již tradiční součást programu církevního roku ve sboru Brno I. Náplní této tradice je, bratře faráři, gratulace k Vaším narozeninám s vyjádřením vděčnosti za to, že Vás Pán Bůh přivedl ke službě do našeho sboru. Zároveň si přitom můžeme lépe než kdy jindy uvědomit a připomenout, kde jsou kořeny tohoto sboru, jeho růst a přežívání od počátku až do dnešních dnů.

Bratr farář Jan Pokorný se narodil před sto lety v roce 1918 památném pro naši vlast, na den přesně se založením ČCE, 18. prosince. Po administrativním rozdělení brněnského sboru na sbory Brno I a Brno II v roce 1951 byl zvolen a povolán za faráře nově zřízeného sboru Brno I. Symbolicky a i prakticky se tak stal v duchovenské službě pokračovatelem svého dědečka Václava Pokorného, zakladatele brněnského českého reformovaného sboru.

V bratru faráři máme dnes tedy mezi sebou přímého pamětníka založení sboru Brno I před 67 lety a „živou připomínku“ založení ČCE před 100 lety.

Studium teologie zahájil v roce 1938 na bohoslovecké fakultě v Praze, po zavření vysokých škol v roce 1939 pokračoval ve studiu, které dál bohoslovecká fakulta organizovala formou seminářů v Husově domě. Studium teologie mohl

dokončit až po válce složením nepovinných odborných zkoušek. Do roku 1952 ještě dálkově studoval v Brně filosofii, ze které složil doktorát.

V brněnském sboru působil na popud synodní rady již od roku 1939. V roce 1942 byl jmenován diakonem a v roce 1943 zvolen vikářem. Ordinaci za vikáře sboru vykonal Dr. Josef Křenek 11. 4. 1943 v Blahoslavově domě. Podle sborových záznamů vystoupil na brněnskou kazatelnu poprvé 12. 10. 1941 a do druhé poloviny roku 1945 potom ještě 137x, poté odešel na sbor v Prosetíně, kde působil až do roku 1952. Zde se v roce 1947 oženil.

Když tedy bratr farář v roce 1952 nastupoval do farářské služby, brněnské prostředí mu rozhodně nebylo neznámé. Volba za faráře sboru Brno I proběhla 6. ledna a instalace se konala 25. května 1952.

Bratr farář Jan Pokorný důsledně pokračoval a dál rozvíjel odkaz zakladatele brněnského sboru Václava Pokorného a jeho následovníků Viktora Hájka a Jana Přemysla Šebesty teologií tzv. christocentrismu, tedy soustředěním se na postavu Ježíše Krista a nabádáním k vděčnému životu podle směrnic přikázání. Své směřování na místě faráře sboru jasně naznačil, když při první schůzi staršovstva, kterou vedl (10. 3. 1952), poděkoval za přivítání bratrem kurátorem Havlíkem slovy: „V brněnském sboru zaznívala dvě hesla: *"Protož kráľi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků."* (1Tim.1,17) – a *"Myť pak kážeme Krista ukřižovaného."* (1Kor.1,23). *Jsme na světě proto, abychom oslavovali Pána Boha. Tedy i naše práce v tomto sboru a v tomto místě má sloužit k tomu, abychom Pána Boha oslavili. Oslavíme jej pak tím, že věrným kázáním a poslušným životem budeme svědčit o posledním záchránci člověka, jím je sám Pán Ježíš Kristus."* Sbor vedl dlouhých 40 let až do roku 1992, v letech 1969 až 1981 zastával funkci náměstka synodního seniora. Vděčně dnes vzpomínáme taky na sestru

farářovou Alenu Pokornou, která stála vždy po boku bratra faráře uprostřed sborového života a účinně a obětavě pomáhala řešit osobní a sociální problémy lidí nejen ve sboru, ale i v prostředí svého pracoviště.

Ukončením povolání za faráře sboru na konci roku 1991 sice bratr farář sestoupil z kazatelen našich kostelů, ale díky svému mimořádnému obdarování pro práci mezi lidmi a pro jasný a srozumitelný výklad evangelia v každodenním životě zůstává ve sboru stále velmi viditelný, a to také díky výsledku a odkazu své dlouhodobé systematické práce. Práce, která nepřinesla velkolepé formální objevy, ale poznání důležitosti drobných, mnohdy až neviditelných kroků, které provází člověka na jeho životní cestě a udržují ho v Boží blízkosti. Ještě před krátkým časem jsme se, bratře faráři, mohli těšit z Vašich přednášek a aktivních větších i drobných služeb ve sboru, v současných dnech se těšíme a máme radost z každého, byť krátkého setkání a slova.

Bratře faráři, v předvečer Vašich 100. narozenin přijměte prosím naše blahopřání k Vašemu životnímu jubileu. Netradiční oproti předchozím letům je to, že vám nepřejeme na půdě Betlémského kostela, se kterým jste Vy a zakladatel brněnského sboru Václav Pokorný bytostně spojeni nejen rodinnou vazbou, ale i jako dlouholetí duchovní pastýři brněnského sboru – oba jste působili jako vedoucí faráři brněnského sboru celkem 86 let. Nejsme sice nyní na půdě Betlémského kostela, ale s tímto kostelem Vás přece jenom přinejmenším jedno silnější pouto váže: 25. května 1952 jste byl zde instalován seniorem Františkem Ženatým za faráře nově zřízeného našeho sboru Brno I.

Jsme vděční Pánu Bohu za všechno, co jsme mohli a stále můžeme my a všichni ve Vašem okolí od Vás přijímat. Přejeme Vám a Vaším nejbližším přiměřené zdraví, klid, sílu a boží požehnání, abyste se ve sborovém i rodinném kruhu mohl nadále těšit radosti ze zvěsti evangelia, které po celý svůj život předáváte svému okolí.

Za brněnský seniorát a za synod ČCE senior a předseda synodu bratr farář Jiří Gruber

Milý bratře faráři, milý Jane!

Dovol, abych tě pozdravil jako jeden z tvých nástupců na kazatelně a využil přitom i svých dočasných funkcí a pozdravil tě za brněnský seniorát a jako předseda synodu i za celou církev.

Dožít se věku biblických patriarchů je Boží milost a dar a my Ti ze srdce přejeme, že můžeš tak dlouho sledovat, jak Tvůj život, služba v církvi i svědectví v rodině přináší své dobré ovoce a stále nové plody.

Dovolím si však říci, že Boží milost a láska se na tobě neprojevila jen dlouhým věkem, ale mnoha jinými způsoby; provází Tě celý život a mnozí z nás z toho měli velký užitek.

Na prvním místě to byla Tvá rodina, která dala pevný základ Tvému dalšímu životu. Dědeček a strýčkové byli kazatelé, rodiče upřímně věřící a laskaví lidé. V 17 letech jsi prodělal vážnou nemoc a prožil milost uzdravení. Měl jsi dobré učitele a kazatele, kteří Tě formovali a připravili na Tvé budoucí povolání. Stačí zmínit jen jméno Viktora Hájka.

Našel jsi hodnou a statečnou manželku, s kterou jste vychovali tři dcery. A tak díky milosti a podpoře, kterou Ti Pán Bůh mnohými způsoby prokazoval, mohou tvoji následovníci dnes sklízet ovoce Tvé trpělivé práce. Troufám si říci, že většinu aktivních členů tohoto sboru jsi křtil a konfirmoval. Díky Tobě se tak máme ve své službě o koho opřít. Ale i Ty ses mohl opřít o dobré kurátory, z nichž můžeme vzpomenout zejména bratra Svatopluka Doležela.

Když jsem s Tebou při devadesátinách dělal rozhovor do Setkávání, zeptal jsem se, nač ses ve své mnohaleté službě nejvíc soustředil a zde je Tvoje odpověď: *Největší důraz jsem se snažil klást na kázání evangelia soustředěně na jednu drahou postavu – na Pána Ježíše Krista, Spasitele hříšníků. Bez něho bychom nevěděli ani kdo je Bůh, ani kdo jsme my a žili bychom bez naděje. Hodně času jsem věnoval vyučování dětí a obecnství s mladými lidmi. Také pastýřské péči, zvláště o nemocné a osamocené, návštěvám a křesťanské službě. To byla myslím moje parketa.*

Byla na Tebe vložena i odpovědnost za celou církev. V ještě relativně svobodném roce 1969 ses stal členem synodní rady a spolu s Václavem Kejřem a Františkem Škarvanem jste pak hájili život církve v nejhorších a nejšedivějších dobách normalizace. Milost Boží však byla, že ses dožil občanské svobody, nových možností pro práci církve, navrácení Zelené fary, znovuotevření Červeného kostela a docela čerstvě i faktického znovupostavení fary na Pellicově, kterou jste kdysi po válce osídlili a užívali více než 50 let.

Rodina, zdraví, životní moudrost a zkušenosti, odborné a stále doplňované vzdělání, věrný brněnský sbor, laskavá a moudrá manželka, milující děti, dobrá tělesná i duševní kondice – to vše se z Boží milosti poskládalo do nádherného příběhu, kterého jsi živoucím dokladem.

Každý náš den i rok je darovaný. A tak Ti přejeme, abys těch nových dnů, měsíců a věrme i roků ještě poznal a prožil, kolik Ti jich Pán Bůh, tvé zdraví a péče tvých nejbližších přidá.

Před 20 lety jsi poskytl v Setkávání rozhovor sestře Evě Šimkové, které jsi řekl: *Znovu si uvědomujeme, že nelze čekat nějaké zázraky od vnějších převratů nebo postav lidských, ale že záleží na tom, co zvěstujeme ze slova Božího a jak se snažíme podle něho žít. Církev nesmí podlehnout pokušení, aby na sebe stále upozorňovala. Evangelium se prosazuje svou vnitřní silou a láskou, nikoli rafinovanými psychologickými metodami a poutači. Nakonec nejde o vyniknutí kazatele ani o proslulost sboru, ale o čest a slávu Boží v duchu Kalvínova vrcholného vyznání: Soli Deo gloria - Samotnému Bohu sláva.*

Pozdrav sboru bratra faráře Dr. Jana Pokorného

Milí bratři a milé sestry,

mám velikou radost z toho, že mohu být s Vámi. Není to samozřejmé, poněvadž jsem na den tak stár, jako naše sjednocená církev. V této chvíli nemůžeme nic jiného, než vyjádřit vděčnost za všechna minulá léta. Já sám za práci v prosetínském a v brněnském sboru. V obou jsem našel věrné spolupracovníky a potom také dobré následovníky. V obou jsme prošli

nebezpečnými totalitami. Povzbudilo mě, že jsme mohli po jejich zániku ihned zahájit sborovou práci.

Do budoucnosti Vám přeji to, co opakuje refrén jedné písně po každé sloce: „Heslo naše nebojte se, kupředu vždy dál, korunu již s palmou nese, Kristus Vůdce Král.“

Nebojme se, kupředu vždy dál. Vždycky jsme v božích rukou. V Lukášově evangeliu čteme, že kdo by vztáhl ruku svou k pluhu a ohlížel by se nazpět, není způsobilý pro království Boží.

A tak Vám přeji, bratři a sestry, abyste vytrvali v dobrém běhu víry až do konce, poněvadž ta slova „nese korunu s palmou“ má dvojí význam. Jednak ji nese On sám jako první vítěz nad hříchem a nad smrtí, a jednak ji nese k těm, kteří vytrvali v tom dobrém běhu víry až do konce.

To Vám všem ze srdce přeji!

připravil Václav Matoulek

Poznámka: Dobová rodinná fotografie je z r. 1930 – Jan Pokorný jako dvanáctiletý kudrnatý chlapec mezi dětmi v pravé části snímku, pod dítětem v peřince.

Brněnské bohoslužby k letošnímu výročí ČCE

V úterý 27. listopadu jsme v Blahoslavově domě slavili bohoslužby spojené s připomínkou 100. výročí vzniku ČCE. Bohoslužby vedl farář Pavel Pokorný, náměstek synodního seniora, společný zpěv doprovázel orchestr a pěvecký sbor Konzervatoře Evangelické akademie z Olomouce pod vedením Joela Hány. Bohoslužeb se účastnilo asi sto padesát přítomných, mezi kterými bylo mnoho těch, kdo koncem září na hlavní oslavu výročí do Pardubic vyrazit nemohli.

Martin Horák, foto Ben Skála

Večeře Páně s dětmi?

K podzimní seniorátní konferenci jsme se sešli v Blahoslavově domě v sobotu 24. listopadu, v počtu 25 účastníků z patnácti sborů seniorátu. Téma konference znělo *Večeře Páně s dětmi*. Přednášku a rozhovor vedla sestra farářka Radka Včelná. Nejprve připomněla biblická místa, která je možno k tématu vztahovat. Pak ve stručnosti nastínila, jak se v dějinách církve vyvíjela možnost dětí přistupovat k večeři Páně a jaké přístupy se dnes praktikují v ČCE. Na závěr jsme slyšeli důvody proti vysluhování dětem a argumenty pro tuto možnost.

Důvody PROTI: 1. tradice, 2. děti svátosti nerozumějí, 3. iniciační rituál, 4. děti nemají pít alkohol, 5. děti by mohly narušit důstojnost svátosti; 6. večeře Páně je závazek křesťanského života, který na sebe dítě ještě nemůže plně vzít; 7. nárok na plnou účast dětí vychází jen ze současného přístupu „vše pro dítě“.

Důvody PRO: 1. k večeři Páně je třeba totéž, co ke křtu – Boží milost a lidské přijetí; 2. stará církev pokřtěné děti ke svátosti přijímala; 3. konfirmace bude mít obsah i bez přijetí ke stolu Páně; 4. děti jsou součástí společenství; 5. děti se učí i svou účastí, vrůstají do společenství i do svátostné praxe; 6. děti obohacují společenství svým vnímáním a přístupem.

Slyšeli jsme vynikající, poučenou a vyváženou přednášku, která už na místě otevřela možnost rozhovoru a sdílení zkušeností. Rozcházelí jsme se s řadou nových podnětů ke zvažování v našich sborech.

Martin Horák

Tradiční odpoledne Křesťanské služby

Poslední neděli křesťanského roku pořádal odbor křesťanské služby společně se členy našeho sboru v sále na Opletalově. Začínali jsme bohoslužbou sestry farářky Jany Hofmanové, potom nám psycholožka paní Andrea Múdra přednášela o vztazích v rodině. Jednalo se o velmi široké téma, ke kterému se rozproudila živá diskuse. Samozřejmě nechybělo pohoštění, které dokreslilo atmosféru příjemně stráveného odpoledne.

Marie Melicharová, foto Jana Hofmanová

Boží Duch, lidská svoboda

„Kam chci, tam půjdu, co chci, budu číst,
a na co mám chuť, to budu jíst.

Já nechci už kývat, chci svůj názor mít.

Já chci svůj život jako člověk žít.“

Před třemi desítkami let byla ta písnička jednak velmi známá, jednak opakovaně zakazovaná bdělými strážci předlistopadové kultury. „Až se k nám právo vrátí“, tak se jmenovala. Dnes se opovázím tvrdit, že po zmíněných třech desítkách let si z generace, která ji tehdy dobře znala, vzpomene už jenom málokdo.

Byla to písnička o svobodě. V těch časech se takové svobodě možná říkalo „vysněná“, pokud se někdo opovážil o ní mluvit. Svoboda nevidaná a neslychaná, bez zakázaných autorů a knížek, bez politických vězňů a bez namířených kulometů u hraničních závor. Svoboda těžko tehdy představitelná – a proto měla obyčejná písnička neobyčejný ohlas.

Těžko by si dnes třicátníci a třicátnice představili, jak jim státem ustanovený ideolog nařizuje, kterou muziku nesmějí poslouchat a kam se nesmějí podívat. Zdá se, že slovo „svoboda“ už dávno nepojmenovává cosi nedostatkového.

Jenže ve chvíli, kdy se nám společně dostane moudrého poučení, že dnes máme svobody až příliš, a tak už není, proč by na ní mělo záležet, mělo by se rozsvítit výstražné světlo. Bez ohledu na to, komu se takové řeči hodí do krámu, křesťanskému životnímu postoji se jejich obsah i záměr nutně přičí.

„Vy, bratři, jste byli povoláni ke svobodě.“ Apoštol tak kdysi oslovil galatské křesťany (List Galatským 5,13). Měl na mysli povolání, o kterém rozhodl Ježíš Kristus. Je to tedy rozhodnutí platné, účinné. Není to iluze, není to svévole jakýchsi příliš sebevědomých lidí, není to jen na pár dní, než zas začne platit něco jiného.

A je dnes opravdu svobody „příliš“?

Docela do omrzení bývá slyšet, že přece každý má tolik svobody, kolik si jí sám pro sebe vezme. Jenže zrovna to je jeden z omylů, proti nimž se to zázračně znějící slovo nedokáže bránit. Co si kdo vezme jenom sám pro sebe, bez druhých lidí, případně proti nim, to se dá sice pojmenovat leccakými ušlechtilými výrazy, nejde však o svobodu. Budši to stav jakkoli kýžený, jediné přiměřené pojmenování pro něj zní: Blaženost sobectví. Čeho se mi zachce, to bude moje.

Sobectví je lhostejné nebo nenávistné. Nutí, aby člověk hromadil sám pro sebe, do foroty. Svoboda je taková, že se lidé o ni mohou sdílet. A jen tehdy je to skutečně ona.

Tu se však právem objeví ne jedna závažná námitka, ale hned několik. Začalo to otázkou neodbytně doprovázející zápas, který musel už kdysi pro mladou galatskou církev podstoupit její učitel, svatý Pavel. Copak právě takové svobody má někdo na rozdávání? Nebylo by správnější o ní nemluvit, aby to lidi

nemátlo? Vždyť po staletí bývalo pravidlem zdůrazňovat nezbytnost jednoznačného Božího zákona, ve kterém je všechno přesně stanoveno. Něco Bůh přikazuje, něco zakazuje. Kdo to zvládne, jedná správně. Kdo to pokazí, odnese si to. Je to jednoduché, je to účinné. Svět je zlý, na zlo platí tvrdost. Buď horlivý zastáncem Božího zákona, nesmiřitelný, tvrdý, a nezmýlíš se. Povolání ke svobodě ve zlém světě, plném zákeřnosti, neuspěje. Ztroskotá na slabosti povolání a na zlých úmyslech jeho odpůrců.

Opakujeme: to vůbec není jakási snůška nápadů novodobých skeptiků. Takové námitky měli na mysli už lidé, kteří chtěli uvést na pravou míru apoštolské učení v první církvi. A Pavel, apoštol Ježíše Krista, jim nevyhověl. Nezvěstoval totiž výzvy k dobrým předsevzetím, kterými se napraví zlý svět. Oznamoval dobrou zprávu Ježíše Krista. Stalo se přece, že Bůh vstoupil do našich příběhů a je tu přítomen svým Duchem. Nedrží lidi na uzdě, není krotitel a vykonavatel trestů. Je zastáncem. Je tvůrce nových věcí.

Tak si v lidském jednání nachází konkrétní místo a skutečný tvar dobrý Boží záměr. Apoštol proto psal o postojích a činech, které se patří vnímat jako projevy Božího Ducha. Vznikají mezi svobodnými lidmi a přispívají k tomu, aby svobodu posílily a dotvářely. Představují povzbuzení a radost pro všechny, kdo se na nich podílejí a vnímají jejich důsledky. Není možné je vynutit. Srovnání s ovocem, které se objevilo v jejich seznamu v Pavlově listu Galatským (5,22.23), je vrcholně příležitostné: ovoce vyrůstá nikoli na povel, nýbrž samo. Ale není to nic samozřejmého – je to přepodivné, a také krásné, chutné, užitečné.

„Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ Devět projevů Boží přítomnosti v lidském světě. Devět způsobů, jimiž se projevuje svoboda Božích dětí. Nebudu souhlasit, řekne-li kdo, že jich máme v našem světě kdovíjaký přebytek. Jsou neobvyklé, jsou vzácné.

Hned a bez zaváhání se patří dodat, že neobvyklost, vzácnost těchto projevů (možná bychom směli dokonce napsat: manifestací) svobody není trvalá. Je prozatímní. Ovoce Ducha je skutečné v naší přítomnosti a předjímá naši budoucnost. Boží Duch si nedá vzít právo dál tvořit to, co nás čeká.

Jaroslav Vítek

GAUDETE ET EXSULTATE

Radujte se a jásejte

Apoštolská exhortace

Úvod O POVOLÁNÍ KE SVATOSTI V SOUČASNÉM SVĚTĚ

1. „Radujte se a jásejte“ (Mt 5,12) - říká Ježíš těm, kdo jsou pronásledováni nebo ponižováni kvůli němu. Pán žádá všechno a nabízí pravý život, štěstí, pro které jsme byli stvořeni. Chce, abychom byli svatí, a neočekává, že se spokojíme s průměrnou, ředěnou a nekonzistentní existencí. Již první stránky

Bible různými způsoby podávají povolání ke svatosti. Abrahamovi Pán přikázal: „Chod' přede mnou a buď dokonalý“ (Gn 17,1).

2. Netřeba zde očekávat traktát o svatosti se spoustou definic a distinkcí, které by mohly toto důležité téma obohatit, popřípadě analýzu jednotlivých prostředků posvěcování. Mým skromným cílem je nechat ještě jednou rozeznít povolání ke svatosti ve snaze vtělit jej do aktuálního kontextu, s jeho riziky, výzvami a příležitostmi. Pán totiž každého z nás vyvolil, „abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1,4).

Kapitola I. POVOLÁNÍ KE SVATOSTI

Svatí nás pobízejí a provázejí

3. V listě Židům je zmíněno několik svědků, kteří nás pobízejí „vytrvale běžet závod, který je nám určen“ (Žd 12,1). Mluví se tam o Abrahamovi, Sáře, Gedeonovi a dalších (srov. Žd 11), a především jsme vybízeni uvědomit si, že jsme obklopeni velikým množstvím svědků (Žd 12,1). Jejich příklad nás podněcuje, abychom nestáli u cesty a pokračovali v cestě k cíli. Mezi nimi může být naše matka, babička či jiní blízcí lidé (srov. 2Tm 1,5). Možná, že jejich život nebyl vždycky dokonalý, avšak i uprostřed nedokonalostí a pádů pokračovali v cestě a našli zalíbení u Pána.

Svatí odvedle

6. Nemyslíme jenom na blahoslavené a kanonizované. Duch svatý uděluje svatost především svatému věřícímu Božímu lidu, protože „Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a svatě mu sloužil“

(Lumen gentium, 9). Pán zachránil lid v dějinách spásy. Nikdo se proto nespasí sám, jako izolovaný jedinec, ale Bůh nás přitahuje a počítá se složitým tkanivem meziosobních vztahů, které vznikají v lidské společnosti: Bůh chtěl vstoupit do dynamiky lidí.

7. Rád spatřuji svatost v trpělivém Božím lidu: v ženách, které s tolikerou láskou vychovávají svoje děti, v mužích, kteří pracují, aby domů přinesli chléb, v nemocných, starých řeholnicích, které se stále usmívají. Vytrvale, každodenně se ubírají vpřed. Spatřuji v tom svatost bojující církve. Častokrát jde o svatost „odvedle“, tedy o ty, kteří žijí blízko nás, jsou odleskem Boží přítomnosti anebo - jinými slovy - „střední třídou svatosti“ (srov. Joseph Malegue, Pierres noires. Les classes moyennes du Salut, Spes, Paris, 1958).

8. Nechme se podnítit znamení svatosti, jež nám Pán podává prostřednictvím těch nejobyčejnějších uprostřed lidu, který „má účast také v Kristově prorockém poslání tím, že rozšiřuje jeho živé svědectví především svatá Terezie Benedikta od Kříže, že skrze mnohé z nich se rodí pravé dějiny: „V nejtemnější noci povstávají ti největší proroci a svatí. Nicméně, životodárný proud mystického života zůstává neviditelný. Rozhodující události světových dějin byly zajisté podstatně ovlivněny dušemi, o kterých není v dějepisných knihách řečeno nic. A kterým duším vděčíme za rozhodující události našeho osobního života – to je něco, co se dozvíme teprve v den, kdy bude zjeveno vše, co je skryto“ (Verborgenes Leben und Epiphane: GW XI, 145).

9. Svatost je nejkrásnější tvář církve. Také mimo katolickou církev a ve velice odlišných prostředích však Duch probouzí „znamení, která pomáhají samotným Kristovým učedníkům“ (Jan Pavel II. Nuovo millenio ineunte, 56). Na druhé straně nám svatý Jan Pavel II. připomněl, že „svědectví Kristu až k prolití krve je společný poklad katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů“ (Tertio millennio adveniente, 37). Během krásné ekumenické připomínky, které předsedal v Koloseu, prohlásil, že mučedníci představují „odkaz, který promlouvá vznešeněji než faktory rozdělení“ (Homilie při ekumenické připomínce svědků víry 20. století, 7. 5. 2000).

Vydáno ve Vatikánu 19. března 2018 v šestém roce pontifikátu papeže Františka.

Přeložil Milan Glasser, redakčně upraveno a kráceno

Exhortace má úvod a 5 kapitol, které jsou rozděleny do 177 číslovaných odstavců, jejichž čísla zachováváme.

Zdroj:

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27461>

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27463>

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27464>

(Pokračování v příštím čísle)

Dvě stě let světoznámé koledy

Bylo to na Štědrý den roku 1818, kdy poprvé zazněla v kostele sv. Mikuláše v rakouském Oberndorfu píseň Tichá noc. Její text vznikl už o dva roky dříve a jeho autorem byl pomocný kněz Franz Joseph Mohr (1792 -1848). Jeho dětství bylo neradostné. Narodil se v Salcburku jako nemanželské dítě, což bylo tehdy předznamenání, které člověka pronásledovalo celý život. Jeho kmotrem byl místní kat, který si tímto způsobem vylepšoval svůj rodinný rozpočet.

Hudebního nadání mladého ministranta si všiml sbormistr salcburské katedrály a umožnil mu vystudovat na kněze. Po svém vysvěcení v roce 1815 byl poslán do své první farnosti, kterou se shodou okolností stalo poutní místo Mariapfarr, odkud pocházel jeho otec, kterého nikdy nepoznal. Setkal se tu však s jeho otcem (svým dědečkem), s kterým prožili na místní faře vánoční svátky. Brzy na to dědeček zemřel. Příští rok snad jako vzpomínku na tyto dny napsal báseň Tichá noc, do které vložil tichou radost nad vánoční nocí, kterou nazval Píseň nebes.

Dva roky poté nabídl text básně svému příteli Franzi Xaveru Gruberovi, učiteli v Arnsdorfu, který byl současně pomocným varhaníkem v malé vesničce Oberndorfu, 20 km severně od Salcburku, kde byl kaplanem Franz Mohr. Oba muži se brzy spřátelili. Legenda praví, že před Vánoce si se v místním kostelíku sv. Mikuláše porouchaly varhany a učitel s kaplanem přemýšleli, jak hudebně doprovodit půlnoční mši. Mohr si vzpomněl na svou báseň a požádal Grubera, aby k ní složil melodii. Píseň pak společně zazpívali po skončení půlnoční mše. Poprvé zazněla dvojhlasně s doprovodem kytary.

Podle všeho by píseň upadla v zapomnění nebýt varhanáře Karla Maurachera z Fugenu. Když opravoval varhany v Oberndorfu, zahrál mu Gruber tuto píseň, která varhanáře nadchla, a proto si ji opsal a často ji pak při různých příležitostech hrával. Od něj se píseň dostala do rukou výrobců rukavic, rodiny Strasserovy z Zillertalu, která při prodeji svých výrobků po Rakousku a Německu zpívala tyrolské lidové písně a mezi nimi i tuto vánoční koledu, která se takto šířila dál a dál.

Kolem roku 1830 vyšla poprvé tiskem v rakouském městě Steyr v publikaci Čtyři krásné vánoční písně. V roce 1838 vyšla tiskem v Lipsku. Pro její další šíření bylo důležité, že překročila hranice náboženských konfesí. Zaujala i protestanty, protože text písně je christologický a chybí v něm pro katolíky obvyklá mariánská zbožnost.

V roce 1839 ji zpívala při svém čtyřletém turné po USA rodina Rainerova a tak se již rok na to ocitla v baptistickém zpěvníku a v roce 1849 ji zařadili do zpěvníku metodisté. Díky cestám pěveckých sborů z okolí Salcburku se píseň šířila také po Evropě. Byla však považována za tyrolskou lidovou píseň a jména jejích autorů se svět dozvěděl až později.

V roce 1854 se začala o autorství písně zajímat pruská dvorní kapela v Berlíně a napsala v té věci dopis do Salcburku. Existovala totiž domněnka, že autorem melodie je bratr Josefa Haydna Johann Michael. Obsah dopisu se dostal

Ani politické poměry nebyli k místním obyvatelům příznivé. Mnichovskou smlouvou z roku 1816 bylo město Laufen na řece Salzach rozděleno. Centrum města připadlo Bavorsku, zatímco předměstí Oberndorf zůstalo v Salzbursku. Řeka Salzach se stala hranicí. V Oberndorfu najednou nebyla škola ani hřbitov.

Lidé v tom všem hledali Boží soudy a tresty a proto měla píseň o Boží lásce takový úspěch, protože nabízela útěchu a naději.

Píseň Tichá noc posloužila jako píseň míru také o prvních válečných Vánocích v roce 1914. Na západní frontě již padlo více než milion vojáků a když nastal Štědrý den, došlo k podivuhodnému sbratření. Vojáci si na okraji zákopů stavěli malé osvětlené vánoční stromky jako znamení míru. Na některých místech dokonce vystoupili ze zákopů a podali si ruce se svými nepřáteli. Na 50 km dlouhém úseku fronty ve Flandrech odložili vojáci zbraně a přilby a zpívali společně vánoční koledy. A právě Tichá noc byla díky svému rozšíření a oblíbě známá na obou stranách.

Tichá noc zazněla také v roce 1941 na zahradě Bílého domu, kde jí zpívali Franklin D. Roosevelt a Winston Churchill, který zde byl na návštěvě, spolu s několika přáteli. Patřil k nim také Leopold Kohr, emigrant a rodák z Oberndorfu, pro kterého se tato rakouská píseň stala symbolem odporu proti obsazení Rakouska Hitlerem, a později o tom napsal: Oberndorf je jen malá vesnička v Rakousku, kde jsem se narodil a proto na ni tak rád myslím. V dálce se táhnou mohutné vrcholy Salp se svou impozantní výškou. A melodie písně, která zde vznikla, chce znovu svobodně vzlétnout z vesnice, kde byla stvořena, do světa, kam patří.

Tato píseň také pomohla při shromažďování humanitární pomoci pro Rakousko po druhé světové válce. Salcburská rodina Trappových, která před válkou emigrovala do USA, začínala svá hudební a charitativní vystoupení slovy: Země, která dala světu Haydna, Mozarta, Schuberta a Tichou noc, je odsouzena ke zkáze, pokud nebudeme schopni všichni společně pomoci.

V roce 2011 se Tichá noc dostala na seznam kulturního dědictví UNESCO.

Autor textu, kněz Josef Mohr, působil v závěru svého života v městě Wagramu. Protože v dětství sám prožil bídu a ústrky, snažil se pomáhat zejména nemajetným. Díky jeho iniciativě zde byla postavena nová škola pro 150 dětí a založen fond na podporu vzdělávání chudých dětí. Podařilo se mu zde také vybudovat domov pro staré a chudobné lidi. Zemřel v prosinci roku 1848 ve věku 56 let, když dostal zápal plic po návštěvě umírajícího. Světového úspěchu své básně se tento „kněz chudých“ nedožil.

Autor melodie, učitel Franz Gruber, měl dvanáct dětí, z nichž se dospělosti dožily čtyři. Jeho přání, aby se mohl plně věnovat hudbě, se mu vyplnilo v roce 1835, kdy byl jmenován vedoucím sboru a varhaníkem ve farním kostele v Halleinu, ve větším městě, kde tehdy žilo tři a půl tisíce obyvatel. Jeho dva synové pokračovali v hudební dráze a vedli místní sbor.

Autoři písně udržovali přátelství a Mohr Grubera několikrát v Halleinu navštívil. Autor melodie zemřel v roce 1863 ve věku 76 let.

Kostel sv. Mikuláše v Oberndorfu musel být zbourán po povodni v roce 1899. Z původního kostela se zachovala pouze křtitelnice. Na stejném místě je vybudována nová kaple, která nese název podle prvních slov písně: Stille Nacht Kapelle. Ve vedlejší vesničce je však možno si prohlédnout školu, kde Franz Gruber bydlel se svou rodinou 21 let. Z jeho bytu je dnes malé muzeum. Je to nejstarší škola v Rakousku, kde se dodnes učí. V poutním kostele se zachovaly varhany, na které Gruber hrával.

Píseň měla původně šest slok, v pozdějších vydáních tři. Z českých překladů je dnes asi nejznámější překlad Václava Renče, který bude také použit v našem připravovaném zpěvníku pod číslem 222.

Tichá noc, přesvatá noc. V spánku svém dýchá zem,
půlnoc odbila, město šlo spát,
zdřímlí dávno i pastýři stád,
/: jen Boží láska, ta bdí. :/

Tichá noc, přesvatá noc, náhle v ní jásot zní,
vstávej, lide můj, tmu z očí střeš,
v městě Betlémě Bůh zrozen dnes,
/: z lásky se člověkem stal. :/

Tichá noc, přesvatá noc, stín a mráz vůkol nás,
v hloubi srdce však Gloria hřmí,
dík, že hříšník se s důvěrou smí
/: u svaté rodiny hrát. :/

Jiří Gruber

s využitím informací na webových stránkách [www. stillnacht.com](http://www.stillnacht.com) a článku Petra Anderleho na webu Neviditelný pes

KNIHA

Chci upozornit na knihu Věry Nykodýmové *Až na (kostní) dřeň*. Mnozí známe autorku z Blahoslavova domu, ale vydaná kniha byla pro některé z nás určitě překvapením.

Věra napsala svoji prvotinu Podivné setkání v roce 1991 a vydala ji vlastním nákladem v roce 2016 jen v malém množství pro rodinu a pár přátel. Je pozoruhodné, že k vydání nové knihy došlo velmi rychle – jak jsme se dověděli na autogramiádě v knihkupectví Dobrovský, Věra poslala do nakladatelství stručný obsah knihy, následovala žádost o zaslání celého rukopisu a krátce nato oznámení, že Ikar knihu vydá.

Pětatřicetiletá Klára si v prsu nahmatá bulku. Lékařské vyšetření je neúprosné: maligní nádor. Kláře se tímto okamžikem zcela změní život. Nastává nelítostný boj se zákeřnou nemocí, který zahrnuje mastektomii, chemoterapie i ozařování. Tento příběh statečné, ale přitom zranitelné ženy je vyprávěn takřka dokumentárním způsobem. Je to příběh Věřin, jak řekla na autogramiádě, všechno, co v knize prožívá Klára, Věra zažila, ale nechtěla příběh vyprávět v první osobě. Chtěla touto knihou pomoci ženám, které prožívají podobné trauma, ukázat, jak je možné s nemocí bojovat.

Autogramiáda byla hojně navštívená, pracovník knihkupectví, který ji uváděl a vedl rozhovor s autorkou, byl překvapený tak velkou účastí. Přišli Věřini přátelé ze sboru, z předcházejícího i současného zaměstnání. Věra byla zahrnutá květinami a bylo vidět, jak ji lidé mají rádi.

Hana Dvořáková

CESTUJEME

Naše putování po stopách Moravských bratří

část čtvrtá (závěr)

Herrnhut! Český Ochranov, místo, které bylo v roce 1722 zabydleno náboženskými exulanty ze severní Moravy, jimž poskytl útočiště Mikuláš Ludvík hrabě z Zinzendorfu. Dostaly jsme se do městečka až za tmy a ztěžka došly k bratrské modlitebně. Tam nás vyzvedli dávní přátelé poutnice Věry, manželé Iva a Ulf Baumovi. Hodili si na záda naše batohy a vedli nás k sobě domů. Letní noc prosvěcovaly z nároží zářící paprskovité hvězdy, které do ní vnášely atmosféru adventu, Vánoc a tajemství.

Díky laskavému přijetí jsme se u Baumových mohly cítit jako doma. Nabraly jsme nové síly a další den vyrazily autobusem do blízké Žitavy.

Žitava (Zittau) je starobylé město v saské části Horní Lužnice. Nachází se v trojmezí Německa, Česka a Polska. Kromě toho, že Žitava kdysi patřila

k území Čech, se v ní za doby třicetileté války usadilo přes tisíc rodin českých exulantů. Ještě dnes je při procházce městem patrné, že bývalo bohatým a kulturně významným centrem. Prohlédly jsme si v muzeu expozici o místní historii, prošly se středověkými ulicemi, ale hlavní dojem v nás zanechala dvě tzv. postní plátna, malá a velká. Velké postní plátno vzniklo v roce 1472 a na ploše 56 m² zobrazuje devadesát biblických motivů, Malé postní plátno je o sto let mladší. Plátna v době pústu zahalovala v kostele oltář. K Velkému postnímu žitavskému plátnu se pojí příběh o jeho ztrátě a nalezení – na konci druhé světové války byly kusy rozřezaného plátna objeveny uprostřed lesa, kde sloužily sovětským vojákům jako zástěna v přírodní sauně. Vybledlé a poničené kusy plátna byly darem švýcarské restaurátorské dílny rekonstruovány a nyní je plátno vystaveno v Muzeu kostela svatého Kříže.

Komentář prohlídky je možné slyšet v češtině, která je ostatně v Žitavě přítomná také na dalších památných místech. Český nám odpověděla dokonce studentka pracující jako brigádnice v obchodě s potravinami – studuje slavistiku na univerzitě.

Večer jsme si na terase povídali s Ivou a Ulfem o jejich životě ve sboru Obnovené Jednoty bratrské Ochranovské (Evangelische Brüdergemeine Herrnhut), jehož jsou aktivními členy. Na druhý den jsme se vydali na společnou procházku po řadě pozoruhodných míst. Ochranov jako by

zakonzervoval dobu, kdy se v něm v 18. století formovala Obnovená Jednota bratrská. Památkové budovy, pečlivě opravené, si zachovaly původní vzhled, střídmy interiér bratrské modlitebny v centru města se příliš nezměnil, udržela se i řemesla, která exulanti přinesli s sebou – textilní a truhlářská výroba. Tradici má rovněž místní péče o seniory a hendikepované v diakonii. Město je obklopeno zelení, zahradami a lesoparkem, zdobí jej dlouhá lipová alej. Některé třisetleté stromy sázel hrabě Zinzendorf.

Navštívili jsme manufakturu na výrobu ochranovských hvězd, někdy nazývaných také moravskými, protože jejich výroba je spojena s působením Moravanů – sestavení hvězdy s pětadvaceti paprsky používali od roku 1821 při výuce geometrie. Ochanovské děti posílaly hvězdy jako dárek svým rodičům na misiích v různých částech světa, a tak se hvězda rozšířila do všech končin.

Působivý je bratrský hřbitov Boží Pole, kde je do země zapuštěno šest tisíc jednoduchých kamenných náhrobních desek. Moravští bratři – a sestry ve své části – zde jako sémě čekají na vzkříšení při Ježíšově návratu.

Velmi nás v Ochanově zaujala lesní stezka, na jejímž začátku se nachází opracovaná kláda s nápisem *Ich bin der Weg. Geh. Já jsem ta cesta. Pojď.* Stezku dlouhou několik kilometrů lemují sochy, které před lety vytvořili místní lidé v době vysoké nezaměstnanosti. Za podpory úřadů vznikla umělecká díla, do kterých jejich tvůrci vtělili své obavy, nejistotu i naději na lepší budoucnost. Pokud ve skupince nezaměstnaných byli dva členové církve, dostalo se všem výkladu o historii Jednoty bratrské. Nejvíce nás oslovila instalace na téma podobenství o hořčičném zrnku. Ve skleněné desce, umístěné mezi dvěma kamennými deskami, je zasazeno malé hořčičné zrnko. Skrze sklo je výhled na mohutný vzrostlý buk, v jehož koruně zpívají ptáci.

Přišla neděle a poslední den naší pouti. Zahájili jsme ji čtením hesel Jednoty bratrské. Hesla se v Ochanově dle tradice každoročně losují a následně

překládají do padesáti světových jazyků. Na neděli připadla kromě biblického verše myšlenka:

"Cenné po člověku zůstávají stopy, ne boty." A už je zde bohoslužba v bratrské modlitebně, vrchol našeho putování. Vedle německých písní zpívá společenství česky píseň Někdo mne vede za ruku. Dostaly jsme příležitost krátce sbor pozdravit. Diakon Volker Krolzik kázal na text Mt 25, 14–30, podobenství o hřivnách. Povzbuzoval nás: nenechejme se vést strachem, ale důvěrou, a nebojme se riskovat a dělat chyby.

***

Po návratu domů jsme se dozvěděly, že pan Zdeněk Valchář, který v nás vznítí zájem o Moravany a Via exulantis, odešel na věčnost toho dne, kdy jsme dorazily do Herrnhutu.

Vděčnost za možnost putování po stopách Moravských bratří v nás stále svítí jako malá, ale jasná ochranovská hvězda.

Kateřina Szczepaniková, foto Věra Osvaldová

BUDE

Blahoslavův nešpor

Srdečně vás zveme k dalšímu nešporu v Blahoslavově domě. Bude se konat opět třetí neděli v měsíci, tj. nyní 20. ledna, a to od 18 hodin. Kázat bude farář Martin Horák, v hudební části nešporu vystoupí sopranistka Irena Troupová, houslista Jan Siřínek a varhaník Lukáš Vendl, v jejichž provedení uslyšíme skladby J. S. Bacha.

Plesem

Jménem SOMu a SEMu Vás srdečně zveme na již třetí ročník Plesem, plesu nejen pro evangelickou mládež, který se bude konat 1. 2. 2019. Plesem je určen pro všechny věkové kategorie, proto s sebou neváhejte vzít rodiče, děti, přátele... Vstupenky v předprodeji seženete v Blahoslavově domě a u členů SOMu, popřípadě také na emailu: adela.bednarikova@email.cz. Předprodej končí 27. 1. 2019 a my se na vás moc těšíme.

Ilona Chrastilová

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Každoroční ekumenická bohoslužba v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů bude v kostele sv. Jakuba v úterý 22. ledna v 19 h.

Ekumenická bohoslužba židenických církví v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se bude konat ve středu 30. ledna v 18 h v kostele sv. Cyrila a Metoděje na Gajdošově ulici.

Rozvrh aliančního týdne modliteb

BRNO, 6. -13. LEDNA 2019

Začátek vždy v 18:00.

DEN	MÍSTO	ÚVODNÍ SLOVO	TÉMA
neděle 6.1.	Církev bratrská Kounicova 15	Pavel Coufal BJB	Jednota v lásce
pondělí 7.1.	Slovo života Nové sady 37	Josef Pavliňák (InLife)	Jednota v Duchu
úterý 8.1.	CČSH Botanická 1	Jana Daněčková ECM	Jednota ve víře
středa 9.1.	Armáda spásy Staňkova 6	Jiří Krejčí Křesťanské sbory	Jednota ve křtu
čtvrtek 10.1.	Bratrská jednota baptistů Smetanova 20	Martin Horák ČCE	Jednota v jednom těle
pátek 11.1.	Českobratrská církev evangelická sbor II. Lidická 79	Sandra Silná (CČSH)	Jednota v misii
sobota 12.1.	Křesťanské sbory Šámalova 15a	Jiří Němec Slovo Života	Jednota ve vizi
neděle 13.1.	Apoštolská církev Životského 10	Vlastimil Füst CASD	Jednota v Kristu
neděle 13.1.	ECM – Bystrc	Jiří Míšek	Jednota v Kristu

Kavárnička v Brně I

- 2.1. Bratr Jaroslav Černý: poslech reprodukováné hudby
- 9.1. Pel-mel
- 16.1. Bratr Jan Franců promítne fotografie z cest
- 23.1. Vystoupení studentů konzervatoře
- 30.1. Sestra Věra Bednářová: Josef Hlávka – stavitel a mecenáš

Brno I

Schůze staršovstva se konala 10. prosince. Projednali jsme plánovaný rozpis bohoslužeb o vánočních svátcích a chystané služebnosti. Naplánovali jsme setkání, při němž povedeme rozhovor o bohoslužbách (18.2.), a hovořili jsme o přípravách rodinné neděle (24.2.), kdy bude naším hostem Kateřina Rybáriková. Staršovstvo odsouhlasilo postup při tvorbě nových internetových stránek sboru a pověřilo finanční komisi přípravou potřebných podkladů pro závěr letošního roku a pro příští rok. Zabývali jsme se potřebami varhaníků v Červeném kostele, zvláště komplikacemi s elektrinou a topením. Stále nabízíme k pronájmu prostory v suterénu na faře na Opletalově ulici.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo se zabývalo běžnou sborovou agendou. Přijalo sdělení synodní rady potvrzující úvazek pastorační pracovnice sestry M. Hauserové na příští rok. Doporučilo k ordinaci katechetku sestru E. Tůmovou. Staršovstvo projednalo průběh vánočních a novoročních shromáždění a dále akcí, které se budou konat v novém roce: ekumenické bohoslužby v Tišnově (9. 1.), ekumenické bohoslužby v Blahoslavově domě (11. 1.), seniorátní Sboropění (19. 1.), hudební nešpor (20. 1.), PLESEM (1. 2.). Na závěr jednání poděkovali faráři presbyterům za spolupráci v končícím kalendářním roce a popřáli pokojný průběh adventu.

Martin Horák

Brno–Židenice

Staršovstvo se ke své schůzi sešlo 3. prosince. Vrátilo se k proběhlým akcím a trvajícím úkolům. Pokračuje revize kartotéky, členové křesťanské služby a presbyteři by měli postupně obejít všechny okrajové členy sboru. Presbyteři podepsali dokumenty týkající se GDPR. V návaznosti na téma seniorátní konference o dětech u večere Páně se staršovstvo rozhodlo uspořádat k tomuto tématu mimořádnou schůzi. Presbyteři se také zabývali finanční situací sboru a hospodářskými záležitostmi. V listopadu byla na faře vyměněna okna z ulice Konečného. Na příští rok nám byla schválena dotace z mikroprojektu, které rozdělujeme seniorát, ve výši 19 000 Kč. Pořídíme díky ní nové vývěsky před kostel a skládací stoly a lavice. Stavební komise předloží návrh na pořízení vhodných topných těles do kostela. Vypsání soutěže na návrh na opravu presbyterny budeme muset odložit, prioritou je v této chvíli statické zajištění zdi kostela.

Radka Včelná

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 7.1.

Úterý:

10:30 Diakonie 8., 22.1.

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský Klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

17:00 konfirmandi II. roč.

19:00 modlitební setkání

19:00 příprava NŠ

19:00 Kůrovec

Středa:

15:00 kavárnička

15:45 konfirmandi I. roč.

18:00 mládež

18:00 kurs Beta od 9.1.

Čtvrtek:

9:30 Klub otevřených

dveří 3., 17.1.

17:00 biblická hodina

od 10.1.

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola
pro děti

Brno II

Po - Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 14.1.

Úterý:

9:00 Dvojka - dětský klub

10:30 Diakonie 15., 29.1.

17:00 biblická hod. Třnov 15.,
29.1.

18:00 příprava NŠ 8.1.

19:00 střední generace

Středa:

9:00 Dvojka - dětský klub

14:00 biblická hodina

Kociánka 9., 23.1.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba - NN 31.1.

9:30 Matešský klub 10., 24.1.

14:30 odpolední káva 3., 17.1.

16:00 vyučování dětí

16:45 konfirmační příprava

17:30 mládež II.

Sobota:

9:30 DD Kociánka 5., 19.1.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blah. domě

Brno-Husovice

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 10.1.

Pátek:

16:00 děti

19:00 setkání zletilých

18.1.

Sobota:

10:00 konfirmandi

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert 13.1.

Brno-Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

obojí 28.1.

18:30 staršovstvo 7.1.

19:00 schůzka učitelů NŠ
(21.1.)

Úterý:

14:00 kavárnička 8.1.

15:00 mladší děti

19:00 DŽES 16.1.

19:00 Modlitby a zpěvy

Tažé 8.1.

19:00 modlitební setkání

22.1.

Středa:

16:00 starší děti

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek:

19:00 střední generace

11.1.

Neděle:

9:15 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice****1.1. Nový rok**

ČK Jiří Gruber, VP

BD Saša Jacobea, VP
Tiš Martin Horák, VP

Hu Štěpán Hájek, VP

Žd Jiří Šimsa, VP
Bl Jiří Šimsa, VP**6.1. Zjevení Páně**BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Jiří GruberBD Martin Horák
Tiš Saša JacobeaHu Filip ženatý,
*rodinné*Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP**13.1. 1. neděle po Zjevení Páně**BK Jana Hofmanová
ČK Jana HofmanováBD Saša Jacobea
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná**20.1. 2. neděle po Zjevení Páně**BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
Rch Jana HofmanováBD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná**27.1. 3. neděle po Zjevení Páně**BK Jiří Gruber
ČK Jiří GruberBD Martin Horák
Tiš Martin Horák

15:00 Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl kazatel CB**3.2. 4. neděle po Zjevení Páně**BK Jaroslav Vítek
ČK Jaroslav Vítek
Rch Jaroslav VítekBD Saša Jacobea
Tiš Martin HorákHu Štěpán Hájek,
*rodinné*Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

BK: Beřemský kostel v 8:30

ČK: Cervený kostel v 10:00

Opl: sál Opletatova 10:00

Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00

Tiš: Tišov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00

Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

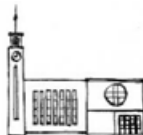
Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2019 (XXI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.